Патиланско Царство

Ран Босилек

Денят на патиланците

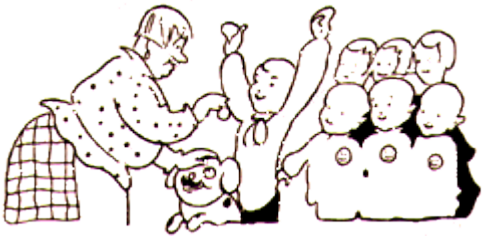

Драги ми Смехурко,

От черква се върна баба Цоцолана. Моята дружина пред нея застана.

— Какво ново, бабо?

— Деня на детето днес цял свят празнува. Навсякъде днеска децата царуват! Днеска няма глъчка! Днеска всичко може!

— Кой златар ти, бабо, позлати устата? — провикна се Данчо. — Ти ли си, не си ли?

— Ех, игра ще падне! — обади се Мика. — Патилански празник днес е, то се вика. Чухте ли, другари! И за нашто царство днес часът удари!

— Зарадва ни днеска баба Цоцолана! — провикна се Дана. — Дано така бъде, както пред нас рече!

А Ганчо отсече:

— Днескашният празник за чудо и приказ нека да остане! Казвай що да правим, бате Патилане!

Аз тозчас измислих. От чичо Захари измолих за малко сивото магаре. Впрегнах го в колата, покачих децата. Бързо го подкарах и викнах високо:

— Хайде, дий, мой Сивчо! В полето, в гората! Да си отиграем, както ний си знаем! С цветя да напълним догоре колата, с цветя да накичим из града децата!

Докато излезем в улиците крайни, тръгнаха с колата много патиланци, знайни и незнайни.

Стигнахме в полето. Влязохме в гората. Тичахме, играхме. Смяхме се, крещяхме. И цветя набрахме. Помниче и здравец, момини сълзици, синчец и иглика — късахме и с радост пълнехме колата. И венци увихме, глави патилански със цветя покрихме. А едно момиче със божур челото на Сивчо накичи.

— Браво, патиланке! — провикна се Данчо. — Добре, че се сети. Скоро цветя дайте! Венци изплетете! Като млада булка Сивчо украсете!

И доде издума, Сивчо се превърна на цветно магаре.

— Да вървим, другари! — викнах и подкарах към града колата.

Поехме със песни по главната улица и отвред събрахме из града децата. Наизлезе вънка мало и голямо. Ний кичехме всички със синчец и здравец, с помниче, с иглика. И още по-гръмка песен се понася. И Сивчо се трогва, отваря гърлище, почва да приглася.

Пред къщи ни среща баба Цоцолана.

— А, бре, Патилане! — извика засмяна. — Откъде намери толкоз дечурлига, че не ми ли стига твоята дружина!

— Жива да си, бабо! Радвай се и смей се! И от всички баби най-много гордей се! Патиланска баба! Така ти се пада! Сред тия юнаци вечно ще си млада! Ура! Да живее баба Цоцолана! Ура, да живеят смехът и игрите! Като днес да бъдат всички дни честити!

И на ръце взехме баба Цоцолана, с цветя я покрихме. И пак смях и песни, пак игри чудесни…

Тъй весело мина денят патилански, драги ми Смехурко!

Поздрав най-сърдечен!

Твой приятел вечен:

Весел Патиланчо

Източници:

https://chitanka.info/text/2813-patilansko-tsarstvo

http://purvite7.bg/denyat-na-patilantsite/

Още разкази от книгите „Патиланци“ и „Патиланско царство“ на Ран Босилек можете да прочетете в следните дигитални библиотеки:

https://chitanka.info/book/620-patilantsi

http://liternet.bg/publish3/ranbosilek/chudo.htm

„Патиланско царство“ и „Патиланци“ са съвременните издателски варианти, в които са събрани кратки разкази в рими на Ран Босилек от малки книжки, които авторът им публикува в шест отделни книжки: „Патиланчо“ (1926), „Патиланско царство“ (1927), „Бате Патилане“ (1927), „Патиланчо Данчо“ (1929), „Патиланчо на село“ (1935) и „Патиланско училище“ (1942).

Поредицата представлява писма от главния герой Патиланчо до негов приятел – Смехурко. Веселите приключения на Патиланчо и неговата дружина от любопитните, находчиви и жизнерадостни Патиланци, неизбежно са свързани с другия централен герой в книгата, обект на техните лудории – строгата, но любяща баба Цоцолана [по Уикипедия].

Материала подготвиха:

Петя Григорова, Десислава Бейска и Диляна Гаджева